

Розділ 1

Ліана відчинила двері й глибоко вдихнула чарівний запах розмаїття квітів, який наринув на неї. Окрім п'яного духу квітів, вирували й глибші, багатші пахощі зелені й ґрунту з горщиків та підвісних кошиків, яких навкруги було так багато. Вона любила ці пахощі, задля них вона, власне, і жила.

Перебувати в крамниці квітів було приблизно те саме, що потрапити до скриньки для коштовностей, розграфленої на зони різних відтінків зеленого: світло-зелений шовк, темно-зелений оксамит і сіро-зелений одамашок. А квіти були, власне, коштовним камінням – вогняно-помаранчеві, як переливчастий бурштин, яскраво-червоні, як найкращі рубіни, сині були всіх відтінків – від сапфіра до лазуриту, ліловий та бузковий – від танзаніта до аметиста, а також білизна перлів і золото.

Додайте до цього поєднання кольорів ще яскраво-рожевий та спокійніші тони – і вся

крамниця стане буянням кольорів, які міняються залежно від пори року і найбільше милують око на квітникових угіддях або в оранжереях.

Зрештою, необхідність рано вставати і купувати квіти в ці недоладні години була чи не єдиною частиною її роботи, яку Ліана не любила, хоча, проживши роки на фермі своїх батьків, вона вже думала, що могла б і звикнути вставати раніше за птахів. Не треба було це робити щодня, але, дякувати долі, більш ніж достатньо було приходити десь двічі на тиждень! Ліана брала квіти і рослини для букетів, здебільшого, із найближчих квітникових господарств або зі свого власного саду чи оранжереї. А екзотичні квіти чи то квіти в несезон – в гуртових постачальників, хоча й не любила те робити, але вибору в неї не було; тож принаймні приїздила за товаром особисто, а не замовляла онлайн.

Вона увійшла до «Польових квітів», зачинила за собою двері й простягла руку за чайником. Перед тим, як розвантажувати фургон і переходити до сьогоднішніх замовлень, необхідно випити чашечку кави, сумно подумала вона. Багажник фургона було забито трояндами. Червоними. Один з найприбутковіших днів року був незрозумілий, але Ліана сприймала його як тест на витривалість. Вона ненавиділа День Святого Валентина, і не тому, що не цікавилася любовними справами, – чесно кажучи, на її обрях роману не було, – а тому, що відчувала в собі брак

креативності. В її розпорядженні був лише десяток червоних троянд.

Протягом ранку вона робила букети на завтра і складала їх у прохолодній задній кімнаті. Вона знала, що їй з цією кімнатою пощастило; коли в цьому приміщенні, де торгували м'ясом ще від часів, як її мама була дитиною, три року тому почали продавати м'ясо дикого кабана та оленя – і їхні справи різко пішли вгору, знадобилося більше приміщення. Тож м'ясна лавка перебралася поблизу, а Ліана отримала можливість скористатися пропозицією для іншого. Кімната, в якій колись зберігалося м'ясо, стала ідеальним місцем для її квітів, і навіть на гачки для м'яса було зручно чіпляти кошики з квітами.

Ось так колишня м'ясна лавка стала чудовим приміщенням для квіткової лавки. Вона була саме на тій площі, і їй подобалося, що фасад крамниці трохи нахилений, – отож вона могла виносити назовні щось з її чудових композицій, не перегороджуючи тротуар, і вони не ставали занадто вологими. Щотижня вона виготовляла нові.

До Дня Валентина вона позичила (хоча її тато назвав би це по-іншому, аби знав) допотопний ровер з фермерської комори, пофарбувала його за допомогою спрея в червоний колір, поклала в кошик спереду коробку шоколаду в формі сердечка і пляшку вина – звичайно ж, усе те було порожнє. Побризкала спреєм

композицію з троянд, гіпсофіли і насимпатичнішого ведмедика, якого змогла знайти. Потім прикрасила усе це зеленню, обв'язала червоною стрічкою, і поставила поряд з ровером підстрижене у формі серця лаврове дерево, вткнувши в нього троянди. Насамкінець помістила у вікні купідона з луком і стрілами, зробленими з червоних, білих та золотих квітів, які кріпилися до прихованої канви. Іноді вона визнавала, як багато переваг у тому, що росла на фермі з чотирма братами, бо вправно вміла орудувати і дротяницею, і паяльником, і обценьками!

Кен, її водій, під'їхав о десятій забрати замовлення, і вона подумала: як би не забути про маленький букетик троянд, який приготувала для його дружини. Все склалося добре, бо він пішов на пенсію кілька років тому, але пенсію отримував недостатню, тож був змушений братися за будь-яку роботу, яку міг робити, і Ліана була дуже задоволена, щоб він розвозив замовлення для неї дві-три години на добу.

Завтра це займе більше, ніж дві-три години, прикинула вона, зазирнувши до журналу замовлень. Але цього разу велика кількість замовлень не порадувала її.

Однак порадувало її вікно. Вона любила робити неординарні композиції, що дивовижніше, то краще, і знала, що її односельцям подобалися її зусилля робити крамницю яскравою.

Власне, все селище було неприродно гарним, з річкою, яка дзиюрчала під кам'яним горбатим мостом, з його старовинними пабами й не менш старовинними крамницями. Деякі з бічних вулиць все ще були вимощені бруківкою, і місцеві мешканці вже давно їй завзято боролися за те, щоб зберегти її. Крамниці також прикрашали місто, від пекарні, де продавали незвичні буханці ручної роботи, до якихось дивовижних майстерень і чайної в кінці центральної вулиці.

Тільки-но вона згадала чайну, як двері відчинилися, і її власниця, Стіві, увірвалася до крамниці Ліани.

– Троянд, будь ласка, – захекано вигукнула Стіві. – П'ятнадцять шгук.

Вона поклала руки на прилавок і глибоко зітхнула.

– Хто за тобою женеться? – спокійно спитала Ліана.

– Ніхто. Але цього ранку була така метушня, я не мала ні хвилини для себе. Кассандра вагітна, тож про що їй не попросиш, вона це робить цілий день! Вона така величезна, і їй іще дуже довго ходити. Я весь час повторюю їй: стався до цього спокійно; їй треба облишити роботу, але, я так думаю, вони з Ейденом хочуть встановити ще кілька вуликів і систему пастеризації для козиного молока, тож вона має намір триматися до останньої хвилини.

Власне, все селище було неприродно гарним, з річкою, яка дзиюрчала під кам'яним горбатим мостом, з його старовинними пабами й не менш старовинними крамницями. Деякі з бічних вулиць все ще були вимощені бруківкою, і місцеві мешканці вже давно їй завзято боролися за те, щоб зберегти її. Крамниці також прикрашали місто, від пекарні, де продавали незвичні буханці ручної роботи, до якихось дивовижних майстерень і чайної в кінці центральної вулиці.

Тільки-но вона згадала чайну, як двері відчинилися, і її власниця, Стіві, увірвалася до крамниці Ліани.

– Троянд, будь ласка, – захекано вигукнула Стіві. – П'ятнадцять шгук.

Вона поклала руки на прилавок і глибоко зітхнула.

– Хто за тобою женеться? – спокійно спитала Ліана.

– Ніхто. Але цього ранку була така метушня, я не мала ні хвилини для себе. Кассандра вагітна, тож про що їй не попросиш, вона це робить цілий день! Вона така величезна, і їй іще дуже довго ходити. Я весь час повторюю їй: стався до цього спокійно; їй треба облишити роботу, але, я так думаю, вони з Ейденем хочуть встановити ще кілька вуликів і систему пастеризації для козиного молока, тож вона має намір триматися до останньої хвилини.